

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobkyně **CH. L. Y.**, zastoupené Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 13. 4. 2005, č. j. OAM 564/VL-07-ZA09-2005, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2005, č. j. 2 Az 6/2005-23,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 4. 2005 zamítl žalovaný žádost žalobkyně o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

Žalobu, jíž žalobkyně napadla toto rozhodnutí, zamítl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 8. 2005.

Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně kasační stížnost. Namítla jednak nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu, který se podle ní nezabýval tím, proč nezakládá její osobní situace (těhotenství, obava z návratu, ekonomická situace v Č.) důvod hodný zvláštního zřetele, pro nějž lze udělit humanitární azyl ve smyslu § 14 zákona o azylu: pouze konstatoval závěry žalovaného. Dále stěžovatelka vznesla obecnou námitku, podle níž městský soud řádně nezkoumal, zda žalovaný postupoval v řízení v souladu s platnými

právními předpisy a zda vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Konečně namítla, že městský soud pochybil ve svém úsudku o tom, zda jsou u žalobkyně dány důvody k udělení humanitárního azylu. Žalobkyně je těhotná, nemá práci a ráda by zajistila porod dítěte bez vynaložení peněz; to jistě zakládá důvod hodný zvláštního zřetele.

Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádala též o to, aby její kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek; tato žádost se však – s ohledem na zamítnutí kasační stížnosti – stala bezpředmětnou.

Kasační stížnost není důvodná.

Rozsudek městského soudu netrpí nepřezkoumatelností, jak se žalobkyně domnívá. Žalobkyně se již v žalobě domáhala udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu; k tomu však je třeba dodat, že ve správním řízení uváděla pouze ekonomické důvody své žádosti, a žalovaný tak její žádost správně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, aniž zkoumal, zda jsou u ní dány důvody ve smyslu § 12 tohoto zákona. Za této situace ve správním rozhodnutí nebylo místo pro výrok podle § 12 zákona o azylu; z toho zároveň plyne, že žalovaný neměl důvod zabývat se případnými okolnostmi hodnými zvláštního zřetele, které mohou vést k udělení azylu podle § 13 nebo § 14 tohoto zákona: rozhodování podle těchto ustanovení je totiž vázáno na výrok podle § 12 zákona (srov. č. 244/2004 Sb. NSS a též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2005, č. j. 7 Azs 138/2005-69, www.nssoud.cz). Proto není na závalu stručnost městského soudu, který – s odkazem na publikované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu – uvedl, že pokud bylo ve správním řízení rozhodnuto podle § 16 zákona o azylu, nezjišťují se již podmínky podle § 12, § 13 a § 14 tohoto zákona. Nutno připustit, že rozhodnutí městského soudu ve věci žalobkyně je velmi nepřehledné a argumentačně nepřilíš uspořádané; tyto nedostatky však nemají vliv na zákonnost rozhodnutí a nezpůsobují jeho nepřezkoumatelnost. Postoj městského soudu k otázce humanitárního azylu je jasný, i když je z jeho rozhodnutí seznatelný s jistými obtížemi.

Námítka, podle níž městský soud řádně nezkoumal dodržení procesních předpisů ve správním řízení, rovněž neobstojí. V žalobě žalobkyně vytýkala žalovanému procesní pochybení (porušení § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu) jen velmi neurčitě: v podstatě pouze citovala příslušná zákonná ustanovení a nijak neupřesnila, v čem konkrétně spatřuje nesoulad se zákony a nedostatečné zjištění skutkového stavu věci. Takto vágní námitka v podstatě neumožňuje věcné přezkoumání; bylo tedy více než dostatečné, pokud městský soud v závěru svého rozhodnutí vysvětlil, jaký je rozsah povinnosti správního orgánu zjišťovat skutečný stav věci, a uzavřel s tím, že žalovaný této své povinnosti dostal.

Konečně není důvodná ani námitka, podle níž jsou u žalobkyně dány důvody pro udělení humanitárního azylu, což měl městský soud zjistit. Nedůvodnost námítky je zřejmá již z toho, co bylo uvedeno výše. I pokud by žalovaný rozhodoval o neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, nemohl by se soud nezávisle na něm vyslovovat k tomu, zda humanitární azyl měl být udělen či nikoli: postup podle uvedeného ustanovení je totiž věcí správního uvážení žalovaného, jehož přezkum soudu nepřísluší (srov. např. č. 233/1998 Soudní judikatury ve věcech správních a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, www.nssoud.cz). Soud může zkoumat jen to, zda správní orgán při užití svého správního uvážení nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda své uvážení nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.,

věta druhá). Ve věci žalobkyně však žalovaný nerozhodoval v režimu § 12 zákona o azylu, a logicky se pak pro nadbytečnost vůbec nezabýval otázkou humanitárního azylu podle § 14 tohoto zákona. Je proto více než zřejmé, že soud již k této otázce neměl co říci: otázka nebyla předmětem správního řízení, a za žádných okolností se tak nemohla stát předmětem žaloby. Nelze tedy městskému soudu účinně vytýkat jakékoli věcné závěry – tedy co je a co není důvodem pro udělení humanitárního azylu: soud takové závěry vůbec neučinil a učinit je ani nemohl.

Žalobkyně se svými námitkami tedy neuspěla. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. října 2006

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu